

ISRAEL MED JERUSALEM er Babylon Skjøgen i Åp. 17

Av Jan Lilleby

I N N L E D N I N G

Hvor mange kristne har såpass kunnskap i Bibelen at de forstår de ting som Gud lot komme over Israel på grunn av ulydighet mot Herren?

Jeg kan svare direkte på det: Svært få blant kristenheten – og til deres skam – har kunnskap i Ordet hva gjelder Israel og deres såkalte 'Hellige Land'.

Verken landet eller deres innbyggere i vår tid, helt siden romerne kastet dem ut i år 70 e. Kr. etter Guds beslutning, er å betrakte som hellige.

Dette er én av grunnene til at Åp. 17 så bistert og på Herrens vegne, kaller Israel i endetiden for 'Babylon den store skjøgen'. Hun er så dypt sunken, hun som en gang var Herrens hustru.

Jer. 31, 32: «...den pakt med meg som de brøt, enda jeg var DERES EKTEMANN, sier Herren.»

Landet ble vanhelliget på grunn av ulydighet mot Jesus og apostlene

Når Guds eget Ord sier at landet skulle utspy dets ulydige innbyggere ved ulydighet og avgudsdyrkelse – så forstår vi at landet er således blitt vanhelliget ved denne ulydigheten. Jes. 24, 5 taler rett ut om dette forhold:

«Jorden (les: Landet, Israel... for det er dette som er sammenhengen i Jes. 24) er vanhelliget under dem som bor på den. For de har krenket lovene (Mose lov), overtrådt budet, brutt den evige pakt (Sinai pakten).» Hele Jes. 24 samsvarer

med Åp. og de syv segl, syv basuner og syv vredeskåler, kort sagt trengselstiden som kommer i Israel. Det såkalte 'Hellige Land' opphører å være hellig idet vi ser disse forhold om frafall for Israel.

3. Mos.18, 25-28 forteller at ikke bare jødene skulle straffes ved slik ulydighet og bli kastet ut, men også proselytter blant dem, i Bibelen kalt for 'De fremmede blant dere'.

«25: Landet ble urent, og jeg straffer det for dets misgjerning, så landet spyr ut sine innbyggere. 26: Men dere skal holde mine lover og mine bud og ikke gjøre noen av disse motbydelige gjerninger. Verken den innfødte eller den fremmede som bor blant dere skal gjøre slikt. 27: For alle disse motbydelige gjerninger har landets innbyggere gjort, de som var der før dere. 29: Hver den som gjør noen av alle disse motbydelige gjerninger, skal bli utryddet av sitt folk – hver og en som gjør slikt.»

Dette strenge budord for jødedommen og deres proselytter ble videreført i en senere messias-profeti ved Moses, i 5. Mos. 18, 18-19 taler om å skulle bli utryddet av sitt folk – dersom folket ikke tok imot denne Messias. Profetien blir repetert og klartolket av Peter i hans annen tale etter pinsedag, i Apg. 3, 22-23:

«Moses har jo sagt: En profet likesom meg (Jesus), skal Herren deres Gud oppreise dere av deres brødre. Ham skal dere høre på i alt han sier dere. 23: Men det skal skje, hver sjel som ikke hører (ikke vil tro) denne profet, han skal utryddes av folket.»

Jødene fikk samme dom og straff ved ikke å motta Jesus som nasjon, som de fikk som i tidligere tider drev avgudsdyrkelse og unevnelige synder, som jeg viste til fra 3. Mos. 18!

Paulus siterte jødedommen denne dom og straff fra Jes. 6, i

Apg. 28, 25-28 – spes. vers 27..der det vises til at de ikke ville omvende seg og tro Jesus, som nasjon.

Jødene vanhelliget landet ved deres vantro, og pådro seg dermed samme straff som de tidligere avgudsdyrkere og syndere gjorde, og for hvilket de alle ble drevet ut av landet. Først i år 721 f. Kr. under Sankerib, som deporterte mange fra de ti stammene i Nord-Riket, og fylte deres byer med hedningefolk fra de fønikiske landskapene rundt om. Slik skaptet 'Samaritaner-problemet' (j.fr. Joh. 4ff). Noen desennier senere ble Syd-Riket på Jeremias' tid deportert til Babylon, i 586 til 597 (tre puljer) f.Kr. – og enda en gang hadde landet utspydd sine innbyggere for deres motstand mot Herren. De vanhelliget landet, og dermed ble dets innbyggere utspydd i hht. 3. Mos. 18.

70 år deretter, ble de gitt muligheten til å komme tilbake, men historien viser også at jødene var ulydige 'den andre veien' like mye som de var ulydige da de ble deportert – bare ti prosent av jødene returnerte til Israel, fordelt på tre 'Aliaer'. Denne ulydigheten mot å returnere når Herren i sin nåde gav dem tillatelse ved Kyrios' edikt, kom over dem som en straff på Esters tid (150-160 år senere) da de med nød og neppe og ved politiske intriger fikk avverget et stort holocaust.

Man kunne jo tenke at med disse tre harde episodene i jødedommens liv i Israel, så skulle det være slutt – men den gang ei!

Bibelen viser oss at landet lå nede i vanhelligelse i alle de periodene der man hadde jødene landsforvist. Landet var blitt vanhelliget av deres egne synder, og var således ikke lenger å betrakte som 'Det Hellige Land'.

Babylon kallenavnet er, nettopp – fra **jødernes liv i Babylon**.

Som en følgeskade av **utlendigheten i Babylon** og at de var ulydige mot Herren da han ba dem reise tilbake under Kyrios'

edikt, ble 90 prosent av jødedommen tilbake i Babylon, med den følge at deres liv, tro og kultur ble gjennomsyret av hedningenes okkultisme, trolldom, avgudsdyrkelse og hedonisme for øvrig. I en slik grad at det ut av dette kom to spesielle onde lære-systemer: Fariseismen oppstod, en falsklære-sekt som omtolket Mose lov til eget maktmisbruk. De overtok ulovlig det levittiske prestedømme og innsatte seg selv som prester og dommere – noe som skulle vise seg å bli Herrens verste fiender på jord. Det var disse som korsfestet Jesus. Det andre, var at man fikk en kvasi-jødisk trolldomsform og magi, den såkalte 'Kabbala' eller Zohar som læren ble kalt. Satanisme/okkultisme/astrologi iblandet jødekultur.

Israels Talmud religion er fra Babylonkulturen
og ikke fra Bibelen,
og denne falske religion var det Jesus refset

Det er slike trolldomsbøker (Kabbala) vi ser blir brent på bål i Efesus i Apg. 19, 17-19. Siden, omkring år 500 e. Kr., ble Talmud læren (fariseismen) nedskrevet i et bokverk, og i dette finner vi mange onde lærer, slikt som f.eks. at Jesus var en trollmann født av en skjøge, Maria, i samkvem med en romersk soldat...og at han (Jesus) brenner i helvete i kokende ekskrementer! Den babylonske fariseismen, som er samme lære som fantes i muntlig form på Jesu tid, lever i beste velgående i vår tid gjennom Talmud – og 80% av innbyggerne i Israel er talmud-troende, og bifaller spotten imot Jesus. De holder seg også mye til Kabbala læren, som egentlig er magi og trolldom i en jødisk-kulturell blanding. Både Talmud og Kabbala må ses på som Anti-Bibler, så absolutt.

Katastrofen da romerne ødela Israel i år 70,
var
Guds og Kristi hevno oppgjør mot Babylon
fariseismens drap

Landet utspydde jødene i år 70 gjennom deres opprør mot

romerne, og de har vært spredt siden den gang og valgte forbannelsen (5. Mos. 28ff) i stedet for velsignelsen: Kristus.

Hvis de ikke ville høre på den Messias som Gud sendte dem, skulle de bli utryddet sa Moses, og Peter gjentok den profetiske advarselen. Ulykken var et faktum da romerne, på samme kalenderdag som da Nebukadnesar deporterte dem i år 597, den 10. september, ødela nasjonen i år 70. Dette var den siste av de tre puljer med deportasjoner fra Nebukadnesar.

I Jesu profetiske lignelse om det fruktløse fikentreet i Luk. 13, ser vi at Herren la til et ekstra nådeår (som tilsvarte den livslengde Jesu tjeneste utgjorde, drøyt tretti år) – for gartnerne – apostlene – til å spa opp jordsmonnet og tilføre gjødsel i håp om at treet, Israel, ville begynne å bære frukt, det vil si: Komme til tro på Jesus som nasjon. Men etter tretti år under apostlenes tjeneste, var det slutt, og nasjonen falt fra Gud helt og holdent slik vi leser i Apg. 28, 25-28 – de ville ikke omvende seg. Dette ble Guds endelige konklusjon om dem. Likeså profeterte Jesus i lignelsesform i Matt. 22, 7 om at kongen (liknelsen om Kongens utsendinger: Apostlene) at kongen (Kristus) ble vred da han så at hans utsendinger ble mishandlet og drept, og skulle sende sine hærer (romerne) for å drepe disse morderne (fariseerne) og sette ild på deres by (Jerusalem) – se bilde her. Dette skjedde som hevn for aposteldrapene i år 70.

Landet skulle nå igjen, for tredje gang i deres historie, utspy dem, og det skulle bli ødelagt. Paulus siterte de vantro jødene i Rom fra Jes. 6 – og fariseerne visste at vers

11-12, som Paulus ikke siterte, var ord om Israels ødeleggelse og at dette ville bli resultatet av den åndelige blindhet og døvhet som Jes. 6 advarte imot:

«Hvor lenge Herre? Og han sa: Til byene er ødelagt og folketomme og husene uten mennesker, og LANDET ER ØDELAGT OG BLITT TIL EN ØRKEN. Herren skal drive menneskene langt bort (dette skjedde i romerkrigen), og tomheten bli stor i landet.» BILDE: David Roberts, 1850, oljemaleri av Jerusalems ødeleggelse i år 70 e. Kr. Brenningen av tempelet.

Landet utspydde sine innbyggere for de hadde lukket øyne og ører for budskapet om Jesus!

Siden den gang er det helt ubibelsk å kalle landet for 'Det Hellige Land'. Det skulle heller kalles 'Det vanhelligete Land' – for '...landet er vanhelliget under dem som bor i det...'

Men det venter en enda strengere dom i nær framtid: Den store Trengsel for Israel, en trengselstid som det ikke har vært maken til i historien, og som heller ikke siden skal overgå av noen ny trengsel (Matt.24, 21).

Den synd de skal straffes for kan ses på som en følgeskade av deres straff ved at romerne spredte nasjonen ut i verden

i år 70. Men husk også: Gjennom denne renselsen og prøvelsen, skal det komme et hundre prosent Jesus-troende Israel, og de går inn i Tusenårsriket og har Jesus som konge! Gud slår, men etterpå så leger han, sier Bibelen i forbindelse med Israel.

Men altså merk deg: Guds aksjon mot endetidens Israel er ikke mot et alminnelig land, men mot et *babylonsk fordervet frafallent folk som opprinnelig var utvalgt som en Guds tjener på jord* (j.fr. 2. Mos. 19, 5-6) – og de ville ikke omvende seg og motta nåde i den periode da Gud sendte dem apostlene, i årene 32 til 62 e. Kr.

Den store Trengsel, den verste straffeaksjon noensinne i Israel!

Esek. 36 viser den hevners dag og den straffens dom som rammer Israel i endetiden, idet de igjen har samlet seg som en nasjon etter spredningen i år 70. Det er Babylon-skjøgen som skal få sin dom, og i Åp. 18 finner vi at denne dom skjenkes fra Herrens vredesbeger i DOBBEL DOSE! Vers 6: «Gi henne igjen (dette er også hevn) som hun har gitt! Gjengjeld henne dobbelt etter hennes gjerninger! Skjenk henne dobbelt i det beger hun selv har fylt!».

Gud jaget dem ut av landet i år 70 som en straff for at de ikke tok imot Kristus i de tretti år som apostlene tilbød dem kongeriket og Jesus som konge. Gud sendte 'sine hærer og drepte disse morderne (som hadde drept mange av Jesu tjenere) og satte ild på deres by' – se Matt. 22, 7 og lignelsen om kongens utsendinger – som jeg nevnte ovenfor.

Man skulle trodd at en slik straff (og jødedommens rabbinere undrer seg ennå over denne svære ulykken!) ville tjene til at jødedommen ville gå i seg selv, erkjenne sin synd og vende seg til Jesus i anger og omvendelse. Men det som kan ses i verdenshistorien etter år 70, er det motsatte. En vedvarende trass og et glødende tiltakende kristus-hat og

kristendomsforakt uten sidestykke. Selv deres lærebok, Talmud, er preget av dette hatet mot Kristus – med de nevnte bespottelsene mot Jesus.

De har altså benyttet tiden fra år 70 og til nå, cirka 1945 år, til å vanære Herrens navn blant de mennesker og land som de har bodd iblant siden spredningen. Og så har vi naive og lite bibelkyndige troende – kristen-sionistene særlig – som støtter denne type falne jødedom, og ikke vil la Bibelen ha siste ordet i saken. Tenk at kristne altså støtter det samme Israel som blir avslørt i Esek. 36 som notoriske Kristus-bespottere? Det er et slikt lavmål i kristenhetens historie at jeg har vanskeligheter med å sette ord på det!

Sten Sørensen, redaktør i Troens Bevis magasin, sier blant annet i sin leder-artikkel i bladets juli-utgave 2015: «Israel og menigheten hører sammen». Ja, dette var jo opplysende. Troens Bevis og dermed Sarons Dal mener altså at menigheten hører sammen og har felles sak med Babylon, den store skjøge! Du kan lese en separat artikkel av undertegnede her på nettsiden, der jeg sier det motsatte: Israel og menigheten hører ikke sammen! Så må jeg jo nå nødvendigvis spørre: Synes de tusenvis av møtebesøkende og støttepartnere hos Sarons Dal at menigheten hører sammen med Bibelens Babylon-skjøgen? Klikk i venstre marg på emnetittel 'Israel' og artikkelen vil komme opp, og klikk da på denne igjen.

Esek. 36, taler rett ut om disse forhold, og dette viser oss samtidig at kristen-sionismen ikke har noen lovlig sak som Gud eventuelt skulle bifalle. Tvert imot, de velsigner disse som Gud har forbannet og som Gud derfor skal sende den store endetidsstraffen imot.

Esek. 36, 19 viser oss straffen som kom i år 70:

«Jeg spredte dem blant folkene (ikke i Babylon, for Babylon var bare ett folk), og de ble spredt omkring i landene.

Etter deres ferd og etter deres gjerninger DØMTE JEG DEM.»

Landet utspydde jødene fordi de vanhelliget det ved sin ulydighet mot Kristus, og de ble drept og spredt i stort antall. Siden ble de også tatt under romer-pisken i og med Bar Kokhba opprøret i år 135 da Hadrian var keiser. I Jesu lignelse i Luk. 13, finner vi at Herren tydelig sa om jødene og deres vantro, at de ikke skulle få oppta landet og UTARME JORDEN, vers7.

Dette er en sannhet som kristen-sionistene bevisst lukker øynene for: Jødene fikk ikke lenger lov å oppta Israels land, når de ikke ville tro på Kristus.

Jesus sa: Hogg det ned! Han hadde ikke funnet frukt (tro) på dette dårlige fikentreet Israel i de tre årene han var i offentlig tjeneste blant dem. Guds og Kristi krav var at hele nasjonen skulle omvende seg. Dette ble også apostlenes budskap til nasjonen, Apg. 2, 36-38. Hele Israels folk, sa Peter.

Men de fikk som nevnt tillagt ett ekstra 'nådeår' – som er den tjenesten vi leser om i Apostelgjerningenes 30 års historie. Men de ville ikke omvende seg – og treet ble hugget ned av den romerske krigsøksen i år 70.

Esek. 36, 20 gir oss den fortsettende historikken om de spredte og dømte jødene:

«Da de kom til de folk som de kom til, vanhelliget de mitt hellige navn (Jesus Kristus), og det ble sagt om dem: Dette er Herrens folk, og likevel måtte de dra ut av hans land!»

Den vandrende jøde – er blitt et stemplende begrep om den jødedom som forlot Gud og Kristus og ikke ville ta imot det evangelium om Kongeriket som apostlene tilbød dem. Og mange av verdens ledere i historien har bemerket dette...se, disse jødene, som har blitt forjaget og landløse, enda de var Guds eget folk!

Men hva skal så skje med den jødedom som i århundrene etter år 70 har drevet med å spotte og vanære Jesu navn blant oss hedninger?

Esek. 36, 23 forteller om den trengselstid som kommer, som en straff fra Herren fordi jødedommen i den tid som er gått siden år 70 (denne tiden har vi hatt menigheten på jord, en ordning som kom med Paulus idet Israel falt) – har brukt sine krefter på å vanhellige og vanære Jesu navn blant de nasjoner de ble spredt til.

«Jeg vil hellige mitt store navn (Kristus), som er blitt vanhelliget blant folkene, det som dere (jødene) har vanhelliget blant dem. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren, sier Herren Herren, når jeg helliger meg på dere for deres øyne.»

Her taler Ordet om en svær straff som kommer over den jødedom som ulovlig har tatt seg tilbake til det land de en gang ble utkastet fra, Palestina, nå kalt Israel. Herren forutså denne ytterligere ulydighet og opprør mot hans rettferdige dom som rammet dem i år 70 – og dermed blir dette en straff som blir selve klimakset i all straffebehandling av Israel i historien. Jesus sa at det aldri siden skulle komme noe liknende enn dette som skal ramme dem i endetiden.

Hedningeverden skal med forskrekkelse og ærefrykt for den levende Gud, fra utsiden sitte og se hvordan Herren helliger sitt vanærete navn, mot disse som har vanæret det: Jødedommen.

De har selv i deres overmot tenkt: Ja, bare vi får stjålet oss tilbake til Palestina og får vårt eget land, da er vi trygge. Men de har i overmot og i deres vanhelligelse av både landet og av Herrens navn, Kristus, glemt at det vil vanke straff fra himmelen! De kan skyte og bombe Gaza og alle naboene i Midt-Østen, men Herrens lange arm skal nå dem

fra himmelen, og straffen vil bli så hard at bare en tredjedel skal overleve, Sak. 13, 8; 5. Mos. 28, 62.

Moses kalte den store straffen i endetiden for en dom som skulle la det bare bli få mennesker tilbake:

«Bare en liten flokk skal bli igjen av dere – dere som var så tallrike som himmelens stjerner – fordi du ikke hørte på Herrens, din Guds røst», 5. Mos. 28, 62. Sak. 13, 8 samstemmer.

Moses kalte trengslene som skulle ramme dem i dette, for 'Alle Egyptens sykdommer som du frykter for'. Disse ting er det som er omskrevet i Åp. fra kap. 6 og de syv segl, basuner og vredeskåler, og de tre veene. Likesom Egypt ble rammet av ødeleggende overnaturlige plager og katastrofer, hagl og ild – men landene rundt Egypt ikke ble rammet av det – slik skal dette ramme Israel, men ikke landene rundt dem. Verden skal med frykt se hvordan straff og plager og dom regner ned over det kristus-hatende talmud-troende Israel i endetidens trengsel. Dette svære straffeoppgjøret mellom Kristus og Israel i endetiden blir bestyrt av Guds to store krigsgeneraler, nemlig Moses og Elias (Åp. 11 ff.). De var gitt å slå Israel med alle slags plager så ofte som de ville – og om noen prøvde å stoppe dem faller det ild på deres ord (kommando), og fiendene blir fortært.

Det er ganske utrolig at kristen-sionismen ikke vil forstå at det finnes alvorlige konsekvenser å være under Guds forbannelse, slik Israel har vært i hele tidsrommet siden år 70. De kan ikke make å stjele seg inn under Herrens velsignelse igjen, før de har blitt rensset og ydmyket/straffet gjennom den store trengselstiden som kommer. Esek. 36, 25 forteller oss at Israel har vært å regne som URENE og VANHELLIGE og totalt underkjent av Herren og i full unåde. For han sier om dem:

«Og jeg vil stenke rent vann på dere (Guds ord), så dere

skal bli rene. Fra ALLE DERES URENHETER og fra alle deres motbydelige AVGUDER (en av disse vil være Antikrist!) vil jeg rense dere.»

Så det er ikke tvil om at Israel er under forbannelse i dag for deres Kristus-hat. Noe som er avskyelig i Guds øyne. Og så treffer jeg på ved enkelte anledninger, evangelister og pastorer over nettet, som har et så fattig bibelsyn, og et slikt lavmål av bibelkunnskap, at de ikke klarer å fatte dette som Bibelen tydelig avslører om Israel og deres ugudelighet. Israels/jødedommens ondskap og kristushat strekker seg over nesten 2 millennier, og så tror disse at Israel hele tiden har lidt urettmessig og at Gud har gitt dem landet tilbake i sin velvillige nåde. Nærmest som en trøst etter at Hitler og nazistene herjet med dem i den 2. verdenskrig. De forstår så lite i Bibelen at jeg er forundret over at slike overhodet slipper til på en talerstol! Ikke bare er det nær null kunnskap om Israel, men de forstår ikke engang kristenhetens egenart og det evangelium vi er satt til å forvalte.

Hva er det jødedommen holder på med i vår tid?

Den holder på med det som Esek. 36 forteller: De vanhelliger og spotter og taler ille om Kristus blant de folk og land som de bor hos.

I tidsrommet mellom straffen og ødeleggelsen av Israel i år 70 og til Den store Trengsel, ser vi ikke i Bibelen eller i historien – noe Israel som er uskyldig. Nei, de framstilles i Skriften som en gruppe vantro Jesus-hatere som har vært i et konstant hatforhold og opprør mot Gud! Jødeforfølgelsene i nazitiden gir dem ingen fribillett i forhold til den synd som Gud holder dem ansvarlig for.

Dette vil omsider føre katastrofen over dem, og ingen kristen-sionist med deres vranglære om Israel, kan avverge dette. Tidsbildet og åndstilstanden som er beskrevet om

Israel i Esek. 36 – er NÅ – like mye som i nær fremtid. Og allikevel har vi altså slike fenomen som kristen-sionismen som liksom skal 'velsigne Israel' hjelpe dem osv. – og de forstår ikke i deres bibelblindhet at de er medvirkende til den onde gjerning Israel utfører i dag – de vanærer Kristus. Kristen-sionismen med dens kristen-sionister vil bli holdt medskyldige av Herren!

Så tar vi en nærmere gjennomgang av Israel som er Babylon, den store skjøgen i Åp. 17.

Israels historie vitner om en skjøges liv!

Det gamle Testamente er full av vitnesbyrd ved profetene om at Israel har vært en notorisk åndelig horkvinne, og Israel kjennes som en nasjon som var notorisk ulydig mot Herren deres Gud. Dette lover ikke godt når vi skal se nærmere på en del nøkkel ord og hendelser.

Det er kanskje Esekiel som sterkest ble brukt av Herren til å tale refs mot Israels avgudsdyrkelse, noe Herren betegnet som åndelig hor. Her et maleri av Esekiel som refset det bortførte Israel i Babylon. Det forestiller synet der de døde ben i dalen får kjøtt på og blir levende...Esek. 37.

Esek. 16 har mye om Israels åndelige hor...og la oss merke oss at det var nettopp Esekiel, opprinnelig én av prestene (han var altså en levitt) – som ble utvalgt til en profettjeneste der han i særdeleshet skulle refse og tilrettevise de deporterte jødene han var sammen med og bortført til Babylon!

Mange innen kristenheten har holdt, og holder fremdeles

pavekirken for å være Babylon skjøgen i Åp. 17. Men det er nok ikke dette kirkesystem som er skjøgen.

Pavekirken kan liknes med et barn som har optrådt ulydig mot sine foreldre, men aldri som en hustru som har blitt en horkvinne. Israel var betegnet som å være hustru til Herren Gud Jehova, det vil si Kristus i effekt. Jo, pavekirken har bedrevet mye ondt i historien, det er sikkert. Men bare Israel har hatt et ekteskapelig forhold til Gud, nemlig ved de pakter som var inngått.

Jer. 31, 32 er betegnende: « (Om den nye pakt) Den skal ikke være som den pakt jeg opprettet med deres fedre på den dag da jeg tok dem ved hånden og førte dem ut av landet Egypt, den pakt med meg som de brøt, enda JEG VAR DERES EKTEMANN, sier Herren.»

Esek. 16, 8 viser oss Herrens 'forelskelse' i sin tilkommende:

«Da gikk jeg forbi deg og så deg. Og se, din tid var kommet, elskovens tid. Jeg bredte min kappe over deg og skjulte din nakenhet. Og jeg tilsverget deg troskap og sluttet en pakt (Sinai pakten) med deg, sier Herren Herren, og du ble min.»

Så følger vers der Gud beskriver sin fortsatte kjærlighet og omsorg over sin hustru. Under David og Salomo kom Israels høydepunkt – og vers 14 sier om dette:

«Ditt navn kom ut blant folkene på grunn av din skjønnhet. For den var fullkommen på grunn av de herlige prydelser som jeg hadde kledd deg i, sier Herren Herren.»

Men så begynte Israels skjønnhet å falme: Herrens ektehustru begynte å skjele mot andre 'elskere' – på grunn av religiøst hovmod:

Esek. 16, 15-16:

«Men du stolte på din skjønnhet og drev hor i tillit til

ditt store navn. Du UTØSTE DITT HOR over hver den som gikk forbi, han fikk nyte din skjønnhet. 16: Du tok dine klær og gjorde deg brokete telt på offerhaugene og drev (åndelig) hor der. Slikt må ikke hende og ikke skje.»

Dette bringer automatisk tankene hen på det som hendte under kong Akab og Jesabels tid, og som Elias ble sendt til for å få slutt på Baal dyrkingen i Israel, 1. Kong. 17 og 18 – et profetisk varselskudd som peker hen mot endetidens trengsel og straff mot Israel. Jesabel her som et bilde på falne Israel, Babylon skjøgen, som i endetiden finner seg en elsker som ikke er Herren, men en 'Akab' som er Antikrist. En falsk messias som søker å ta Kristi plass hos jødene.

Det var Kristus som var Israels opprinnelige ektemann og brudgom. Jesus selv omtalte seg nettopp som Israels rette brudgom, j.fr. Matteusevangeliet. Og fornærmet selvsagt skjøgereligionen som fariseerne representerte – og de visste bare så alt for godt om det Esekiel 16 sa om Israels utroskap mot Herren Herren.

Esek. 16, 17-19 viser en sterk anklage mot den okkulte Baal dyrkingen:

«Du tok dine prektige smykker, mitt gull og mitt sølv, som jeg hadde gitt deg, og gjorde deg mannfolkbilder og drev hor med dem (avgudene). 18: Du tok dine fargerike klær og dekket dem med, og min olje og min røkelse satte du fram for dem. 19: Mitt brød, som jeg hadde gitt deg, det fine melet og oljen og honningen som jeg gav deg å spise, det satte du fram for dem til en velbehagelig duft. Så vidt gikk det, sier Herren Herren. Du tok dine sønner og dine døtre, som du hadde født meg, og ofret dem til mat for dem. Var det ikke nok at du drev hor, siden du slaktet mine barn? Du gav dem bort og lot dem gå gjennom ilden for dem.»

Jer.3, 3 og Åp. 17, 5 vitner om den samme skjøgen og bruker samme betegnelser:

«Derfor ble regnbygene holdt tilbake, og senregnet falt ikke, men du hadde en horkvinnes panne, du ville ikke skamme deg.» Og Åp. 17, 5: «På hennes panne var skrevet et navn, en hemmelighet: Babylon, den store, mor til skjøgene og til stygghetene på jorden (landet).»

Jes. 1, 21 sier om Jerusalem: «Å, at den er blitt en horkvinne, den trofaste byen...»

Intet av dette kan sies om pavekirken – unntatt det rent ytre fenomenet at pavekirken har kopiert mye av tilbedelsesformen og 'kristnet' dette: Røkelse, altere, presteklær med den høye huen, flott utsmykning av kirkebyggene og liknende. Katolsk gudsyndyrkelse har kopiert dette ytre vesen helt fra romertiden med den innflytelsen som lå over romerne via hellenismen. De kristne keiserne fra og med Konstantin den Store (ca. år 312 e. Kr.) 'lånte' mye av den ytre klesprakt og andre detaljer fra den romerske avgudsyndyrkelsen. Allikevel kommer ikke noe av dette inn på og konkurrerer med det forferdelige frafall som foregikk slik det er beskrevet i Esekiel 16 med Israel. Det er Israel som er den originale religiøse skjøge i Bibelen, og ikke noen av de kirkesystemene som oppstod i menighetens tidshusholdning etter apostlenes død.

Babylonismen hva gjelder Israel finner vi i Esek. 16, 29:

«Du drev stadig hor, helt bort til kremmerlandet Kaldea (siden kalt Babylon – samme område som Abraham og Sara kom fra). Men heller ikke da ble du mett.»

Herren uttrykker sin skuffelse og vrede mot sin frafalne utro hustru Israel slik:

«Hvor vissent ditt hjerte var! Sier Herren Herren. Du gjorde alt dette, slikt som bare en skamløs skjøge gjør.»

Esekiel måtte tilslutt bøte med livet. Israel i utlendigheten holdt ikke ut å høre profetens refs. Han sa

tingene slik Herren påla ham:

Esek. 16, 36-41 er streng tale...

«Så sier Herren Herren: Fordi du har ødslet med din urenhet og avdekket din nakenhet, når du drev hor med dine elskere, og for alle dine motbydelige avguders skyld, som du gav dem, 37: se, derfor samler jeg alle dine elskere, som likte deg så godt, og alle dem du elsket, og likeså alle dem du hatet – jeg vil samle dem mot dem fra alle kanter og avdekke din nakenhet for dem, så de får se hele din nakenhet. 38: Jeg vil dømme deg slik de kvinner blir dømt som driver hor og utøser blod. Jeg vil gjøre deg til bare blod ved min harme og nidkjærhet. 39: Jeg vil gi deg i deres hånd, og de skal rive din hvelving og bryte ned dine offerhauger, og dra dine klær av deg, og ta dine prektige smykker og la deg ligge der naken og bar. 40: De skal føre en folkeskare fram mot deg og steine deg og hogge deg i stykker med sine sverd. 41: De skal brenne opp dine hus med ild og holde dom over deg for mange kvinners øyne. Jeg vil gjøre ende på ditt horeliv, og du skal ikke mer gi horelønn.»

Dette stemmer med den dom vi leser om Babylon skjøgen i Åp. 17 og 18 i den store trengselstiden som kommer i Israel.

Det er betegnende hva Herren sa til Esekiel da han skulle til å sende ham ut, først om Israels notoriske ulydighet, og dernest for at de skulle vite at en profet (med advarsler!) hadde vært hos dem, Esek. 2, 3-5:

«Han (Herren) sa til meg: Menneskesønn! Jeg sender deg til Israels barn, til hedningene, til opprørerne som har gjort opprør mot meg. De og deres fedre har VÆRT TROLØSE mot meg helt til denne dag. 4: Til barna MED DE FREKKE ANSIKTER og hårde hjerter sender jeg deg. Og du skal si til dem: Så sier Herren Herren. 5: Enten de hører eller lar det være – for en gjenstridig ætt er de – så skal de vite at en profet har vært midt i blant dem.»

I de påfølgende versene tilbake i Esek. 16, etter vers 41 – får vi en likhet og samsvarighet med Åp. 11, 8 der Jerusalem blir kalt «Sodoma og Egypt» på grunn av det antikristelige frafall. Esek. 16, 46-57 viser at Israels åndelige horeliv var verre enn det som både Sodoma og Samaria hadde utvist. Likeså var hun verre enn Syria. Skjøgen Israel, var verre enn de omkringliggende hedningnasjonene – og Herren taler til dem ved Esekiel at ved Israels store synder, er de andre landene å anse som rettferdiggjort i forhold! Hvilken attest å få fra Herren.

Det er fastslått i historien, at **størstedelen av Israels folk ble babylonere**, for omtrent 90 prosent av dem tok ikke veien tilbake til Israel under de tre 'Aliaer' under Ezra og Nehemja. Dette nevnte jeg i introduksjonen. Den religion som i dag er Israels offisielle religion er Talmud, altså den *babylonske* Talmud, samme lære som Jesus konfronterte og refset!

Tilslutt i denne artikkelen, la meg minne om at Babylon den store skjøgen, ses i Åp. 17, 9 som stedfestet til en by med 7 høyder eller berg. Noen har påstått at det er Roma, men *den har flere enn bare syv høyder*. Mens Jerusalem har *akkurat* syv høyder. Det kan bare være Jerusalem, også kalt Den store byen, der hvor deres Herre ble korsfestet (de to profetenes Herre i Åp. 11,8). Dette er Åpenbaringsbokens måte å si oss at Babylon/skjøgen egentlig er likt med Jerusalem...Talmud-religionens hovedstad i endetiden.

Det er i de siste årene oppstått et tredje alternativ til hva eller hvem Babylon i Åp. 17 kan være: Det er blitt gjenoppbygget (delvis) på basis av gamle ruiner, byen der Nebukadnesar holdt til, som lå noen få mil syd for Bagdad, og omtrent 360 kilometer vest for Basra. Og rundt dette faktum at Saddam Hussein fikk satt i gang denne gjenoppbyggingen, har bibeltolkere fra diverse trossamfunn – hovedsakelig i USA – kommet med sine Babylon-teorier.

Likeså, er et *fjerde alternativ* kommet fram i søkelyset: At USA skal være Babylon, og dette er det mange Youtube videoer om, dersom du orker å se disse. Men Babylon sies jo flere steder, og særlig i Åpenbaringsboken, skal ha *drept profetene og Jesu vitner*. Dette utelukker USA komplett. USA eksisterte faktisk ikke da disse profetdrapene skjedde! Og Jesus sa personlig om dette med Jerusalem (Babylon skjøgen i Åp. 17 mm) at «...ingen profet kan dø utenfor Jerusalem», Luk. 13, 33.

Men teoriene er lett å motbevise i forhold til Åpenbaringsbokens ord om Babylon.

I Åp. 18 ser vi blant annet at sjømenn og redere står om bord på sine skip og jamrer seg fordi de ser at Babylon-skjøgen er i brann. Nærmeste naturlige havneby i forhold til Jerusalem er Haifa. Nå er den blitt en stor utbygd containerhavn i Israel. Fra Haifa til Jerusalem i luftlinje er det 150 kilometer, og sistnevnte ligger som kjent på cirka 800 meter over havet, noe som gjør det fullt mulig å kunne stå i Haifa og se mot syd-øst at en røyksøyle stiger opp der Jerusalem befinner seg.

Men om det brant i det gamle Babylon i Irak, like syd for Bagdad, er det ikke noen mulighet for å kunne se noen røyksøyle – for det er 850 kilometer unna! Det ville vært som å stå på kaia i Oslo og se røyken fra en svær brann i Trondheim. Og heller ikke om man stod på skip i den persiske gulf, nær byen Basra, ville man kunne se om det brant i det gamle Babylon, som ligger 380 kilometer unna. Det ville vært som om man stod på kaia i Oslo og så sydover mot noen kilometer forbi Kristiansand – det ville vært komplett umulig å se en brann i denne byen eller like forbi, helt opp til Oslo.

Hvis det gjaldt en brann i det gamle men gjenoppbygde Babylon i Irak, så er det ingen havn i hele Midt-Østen hvorfra man kunne observere brannen! Og enda verre ville det

være å skulle prøve å observere, dersom USA var Babylon Skjøgen som blir brent, brann sett fra skip som ligger ved Israels kyster...cirka 5000 km borte!

Avsindige amerikanske predikanter prøver å skremme USAs befolkning til å 'bli kristne' slik at de kan unnfly denne påståtte katastrofen (atomkrig, tror de) når Gud brenner opp Babylon Skjøgen. Det er helt spinnvilt det som mange amerikanske pastorer og 'eksperter' får seg til å si i sine prekener og videoer.

Faktum er at det er bare Jerusalem som man kan – på en skyfri dag – observere noen stor røyksøyle, fra det være seg Tel Aviv eller Haifa. Sjøfolkene er jo normalt godt utdannet i kartlesing og navigasjon, og kan med letthet fastslå at det er Jerusalem som brenner.

Åp. 18, 17-19 er en øyenvitne-skildring og er dermed uten mystikk/symbolikk:

«Hver styrmann og hver skipsfører og alle sjøfolk, og hver den som ferdes på havet (Middelhavet), stod langt borte, 18: og de ropte da de så røken av hennes (Babylon) brann, og sa: Hvem er lik DEN STORE BY? (Merk: Dette uttrykk «den store by» kjenner vi igjen fra Åp. 11, 8 der det står at dette var der Herren ble korsfestet, Jerusalem. Og i Åp. 18, 2 ser vi nevnt «Babylon den store») – 19: De strødde støv på sine hoder og ropte med gråt og sorg, og sa: Ve, ve den store by, hvor alle som har skip i sjøen, er blitt rike av hennes kostbarheter. For på én time er den lagt øde.» (NB: Uttrykket én time, er her ment som en dag/døgn).

Dermed kan vi være sikre på at et gjenoppbygget gamle-Babylon ikke er det Babylon som Åp. 17 og 18 omtaler, og som vi ser blir dømt av Gud.

Tilslutt la meg påpeke enda en detalj som er avslørende: Åp. 18, 19 viser en religiøs praksis som uten tvil lar oss forstå at vi har for oss jødedommen! Og dessuten, på denne

tiden i trengselen i Israel, er det et gjenreist tempel med dertil hørende ritualer som blir holdt fram. På strøing av støv jord og aske på ens hode, slik som med disse skipsrederne, er et rituellet uttrykk for sorg og anger...de tilkjenne gir derved at de har blitt straffet på grunn av deres griskhet etter penger, rikdom og makt.

Et tidlig liknende eksempel fra jødisk bibelhistorie finner vi i Josva 7, der Akan i grådighet stjeler av det bannlyste godset hebreerne tok fra Jerikos erobring. Om dette står det i vers 1: «DA BLE HERRENS VREDE OPPTENT MOT ISRAELS BARN.» Og på grunn av dette lot Herren hebreerne tape for hæren til Ai, øst for Betel. Da var det at Josva ble grepet av sorg og forferdelse, han skjønnte at noe var galt, og vi leser i vers 6:

«Da sønderrev Josva sine klær og falt ned på sitt ansikt til jorden foran Herrens ark. Der ble han liggende helt til om kvelden, både han og Israels eldste. **OG DE STRØDDE STØV PÅ SITT HODE.**»

I Job 2, 12 ser vi Jobs tre venner gjøre dette i sorg over det som hadde rammet ham: «..da brast de i gråt og sønderrev kappene sine, **OG DE KASTET STØV OPP MOT HIMMELEN SÅ DET FALT NED OVER HODET PÅ DEM.**»

Et siste eksempel nevner jeg fra Klag. 2, 10: «Sions datters eldste sitter tause på jorden. **DE HAR STRØDD STØV PÅ HODET...**»

Det er altså uten tvil at disse skremte skipsrederne i Åp. 18 er jøder/israelere, og de står i enten Haifa eller Tel Aviv og ser røken fra brannen i Jerusalem, omtrent 150 km unna. Babylon, den store skjøgen, er helt udiskutabelt Israel med sin hovedstad Jerusalem først og fremst i dette scenariet!

For en mer omfattende detaljert behandling av hele Babylon-temaet anbefaler jeg min bok «**Israel – skjøgen som Gud**

sendte i eksil» – og er i Pdf-format. Tilsvarende en 105 siders pocketbok.

Den koster bare Kr. 40,- og gir deg stort innsyn i saken. Den viser også hvordan det har seg at Dyrets merke i Åp. 13, er faktisk Israels Davidsstjerne i deres flagg! Denne stjernen er samme som Stefanus refset jødene for i Apg. 7, 43 «Remfans stjerne». Du bare emailer til post@gracepano.com og bestiller boken. Du betaler deretter beløpet i nettbank, og boken vil bli emailet til deg. Kontonummer vil bli oppgitt i tilsvaret.